

Génpiszka-mentesen

A múlt héten csütörtökön Szarvas főterén egy hatalmas mű-kurucára figyelhettek fel a járókelők, s akiket közelebb vitt a kíváncsiság, azt is megtudhatták, hogy a Magyar Természetvédők Szövetsége és a Nimfea Természetvédelmi Egyesület „Génmani-

puláció-mentes Magyarországot!” aláírásgyűjtő kampánya érkezett a városba.

Az érdeklődők megtudhatták Fidirich Róberttől, az MTVSZ programvezetőjétől és Fónagy Évától a Nimfea programfelelősétől, hogy a génmanipulált alap-

anyagok termesztése és a belőlük készített élelmiszer megjelenése milyen kockázatokat és veszélye-

ket rejt úgy az emberi szervezetre, mint a Föld ökológiai egyensúlyára nézve.

A természetvédők beszámoltak arról is, hogy a génmanipulált növénykísérleteket végzők és a termesztők nagy nyomás alatt tartják Európát, benne Magyarországot is, hogy termékeikkel piacra juthassanak. Európában és Magyarországon is azonban már sokan csatlakoztak a génmanipuláció-mentes mozgalomhoz, saját élőhelyüket GMO-mentes övezetté nyilvánítva. A szarvasi akciónapon is felhívták a figyelmet arra, hogy bárki GMO-mentes övezetté nyilváníthatja saját lakókörnyezetét, az összegyűlt aláírásokkal pedig az önkormányzat azon deklarációját szeretnék elérni, hogy az egész várost nyilvánítsák GMO-mentes övezetnek.

Osztálytalálkozó

Eljöttünk hajdani iskolatársak. Mi, akik 62 évvel ezelőtt 1944/45-ben végeztük el a Szarvasi Magyar Kir. Állami Polgári Leányiskolát.

De szép volt! Szinte még gyerekek voltunk. Országunkban dúlt a II. világháború polgári iskolai éveink alatt. Gyakran kellett az óvóhelyre mennünk a bombázó repülőgépek miatt. Mégis szépen látom ezeket az éveket, mert fiatalok voltunk, nagyon bíztunk a jövőben és saját magunkban. A fiatalokban van valami derű és optimizmus, ami segít a nehézségek áthidalásában, segít a túlélésben. Aztán elmentünk: ki ide, ki oda az ország különböző területeire. Teltek az évek – úgy tűnik – nagyon gyorsan.

Most meglátogattuk ezt a szép

Körös-parti várost és iskolánkat, mely a város egyik legszebb épülete. Mi büszkék voltunk rá. Visseltük a diáksapkát, ami az iskolához való hovatartozást jelentette. Vállalva ezzel azokat a magartási normákat, amiket iskolánk képviselt. Igenis büszkék voltunk rá. Kikerülvén onnan, büszkék voltunk egykori tanárainkra is, akiktől sokat tanultunk és felkészültünk az életre. Abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy volt osztályfőnökünk: Paál Irénke is velünk van itt a találkozón ezen a kedves, napos, őszi délelőttön. Pellérdiné Luczó Matild volt osztálytársunk nagyszerűen megszervezte ezt a találkozót, valamilyen jól éreztük magunkat.

Lejegyezte: **Berauc Brné Kondacs Erzsébet**

Dr. Aszódi Imre emlékére

2006. október 12-én hagyta el örökre szeretteit, hozzátartozóit, barátait, üldözött sorstársait, olvasóit és kikopott el-lenségeit, életének 86-ik évében dr. Aszódi Imre író, a Magyar Kultúra Lovagja kitüntetés birtokosa, műfordító, jogász és az 56-os forradalom idején a Szolnok Megyei Forradalmi Bizottmány tagja.

Békésszentandrás parasztszaláiban látta meg először a napvilágot. Gyermekként minden „földész” munkát kipróbált, amit a szülei által bérelt Kacsokovics major, szelevényi birtok szükségelt. Akkor még módosgazdának hívták a szorgalmas földművest, majd a szocialista forradalom kulák címkeje jutott a családjának. Verseiben sem felejtette el, honnan jött. A paraszti munka lírába öntése egyedivé tette a magyar irodalomban.

Ügyvédi és bírói szakvizsgával indult a felnőtt életben, de az ötvenes évek igazságszolgáltatási stílusa felkavarta a gyomrát. Az 56-os forradalom idején vállalt bírósági és politikai tisztségei miatt tizenkét év börtönbüntetést kapott. Az ottani társasága is kitűnő volt: Bibó István, Darvas Iván, Déry Tibor, Litván György. Vérfagyasztó hitelességgel írt kínzásairól. Leghíresebb ilyen témájú versei: a „Talpverés” és a „Börtönévek”.

A Kádár-rendszerben szabadult, de a rendőri felügyelet (REF) árnyéka továbbra is kísérte. Jogász pályáról nem is álmodhatott. Hónapokig kilincsel, mire fordítói álláshoz jutott. 1984-ben lett minimálnyugdíjas, így kénytelen volt haláláig dolgozni, hogy a másfél szobás lakásának rezsijét ki tudja fizetni. Házasságából két gyermeke született, mindkettő korán meghalt. E családi tragédiák, az üldözöttséggel átszőtt életútja ellenére sikeresen talált menedéket a humorban, szenvedélyesen ápolta rokoni és baráti kapcsolatait, rendíthetetlenül ragaszkodott a hagyományos pozitív értékekhez, különösen a hazaszeretethez. Ezért nem választotta az emigrációt, inkább nap-mint-nap kerülgette azokat, akik besúgták, kékre-zöldre verték, akik megvakították az egyik szemére, akik ártatlanul elítélték. Szomorúan szemlélte, hogy ezek az emberek a rendszerváltás után is milyen jól élnek úgy a magas nyugdíjakkal, mint a bűnükkel, gonoszságukkal együtt. Büntetést nem követelt a bukott rendszer örököseinek, de szükségesnek tartotta, hogy megnevezzék a bűnösöket, amivel megvalósulna egy erkölcsi elégtétel, a bűnhődés, mint a társadalmi igazságszolgáltatás humánus formája.

A jó Isten segítse lelkének útját.

Üldözöttek Szövetsége